

Duminica înmulțirii pâinilor și peștilor

Tot lucrul Celui Preaînalt este binevenit. Nimic din ce face El nu este fără rost sau de prisos. De ce aleargă oamenii într-una fără nici o țintă, de ce fac atâtea lucruri care nu-și au rostul? Pentru că nu știu care este ținta lor, pentru că nu știu care este rostul vieții lor. De ce se încarcă oamenii cu atâtea griji zadarnice care-i strivesc, mai-mai să nu se poată mișca sub povara atâtor lucruri de care nu au nevoie? Pentru că nu cunosc singurul lucru care le trebuie. Ca să adune mintea omului cea împrăștiată, ca să vindece inima omului cea împărțită, ca să strângă laolaltă puterile omului cele risipite, Domnul i-a arătat o singura țintă, numai una: Împărăția lui Dumnezeu. Domnul însă n-a împlinit nici diavolului, nici păcătoșilor cererile lor. Dar niciodată nu a lăsat neîmplinite minunile spre mântuirea oamenilor. O astfel de minune este înmulțirea pâinilor în pustie. Dar nu o pustie fără suflare de om, nu o pustie cu doar Satana; ci o pustie cu peste zece mii de oameni flămânzi (pentru că se spune că erau cinci mii de bărbați, fără a mai socoti femeile și copiii). Istoria Bisericii ne-a arătat de mii de ori că nici un pustnic, nici un rugător, nici un făcător de minuni n-a izbutit să se ascundă de lume. Mulți întreabă, fără temeii: ce face un sihastru în pustie? Nu-i mai bine să trăiască un călugăr aproape de oameni, în slujba lor? Dar cum să ardă o candelă neaprinsă! Monahul duce cu sine în singurătate o candelă în sufletul său, fără lumină. Acolo, în pustie, candela se aprinde prin rugăciune, post și lucrare. Iar dacă se aprinde, lumina ei se vede în lumea întreagă, și lumea vine după ea și o află, chiar de s-ar ascunde în deșertul ars de nisip, pe crestele munților sau în peșteri nepătrunse. Departe de a fi nefolositor, monahul este de mai mare ajutor oamenilor decât oricine altcineva. Iar Mântuitorul arată limpede lucrul acesta în împrejurarea de

față. În pustia unde Se adâncise, mulțimile veneau după Dânsul. Faptul că Hristos a împărțit mulțimilor pâine și pește, precum și numărul pâinilor, al peștilor și al coșurilor rămase, toate au un tâlc anume, un înțeles tainic. Înainte de moartea Sa, Domnul a numit pâinea pe care o binecuvântase: Trupul Său. Aici nu o numește astfel prin cuvinte, ci închipuie lucrul acesta prin numărul pâinilor. Cinci pâini pentru cele cinci simțuri, iar cele cinci simțuri închipuie întreg trupul. Peștele este semnul vieții. În primele veacuri ale Bisericii se zugrăvea peștele ca semn al lui Hristos, simbol ce se poate vedea încă în vechile catacombe și adăposturi creștine. Iisus Hristos dă așadar tuturor oamenilor sfânt Trupul Său și scump Sângele Său. Amin.

DĂRURILE MAICII DOMNULUI

Toate darurile Preasfintei Fecioare Maria au atras mult asupra ei mila și îndurarea lui Dumnezeu. Maica Domnului a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile cele duhovnicești. Însă darul cel mai mare care i-a fost ei motiv de slavă și de cinste negrăită, a fost darul smereniei. Fără acest dar, toate celelalte daruri nu i-ar fi fost de nici un folos. Smerenia a fost pricină de slavă și de cinste Preacuratei Fecioare Maria mai mult decât toate darurile pe care le avea. Pentru smerenia ei, după mărturia Sfântului Duh, Domnul a căutat spre smerenia roabei Sale și a ridicat-o la atâta slavă și cinste, spre a fi laudată în cer de toate oștile cerești, și pe pământ fericită de toate neamurile. Smerenia a fost cea dintâi pricină de înălțare și slavă pentru toți sfinții lui Dumnezeu. Smerenia a înălțat pe Avraam și l-a făcut pe el prieten al lui Dumnezeu și tată al multor neamuri, căci se socotea pe sine a fi pământ și cenușă. Smerenia l-a înălțat pe Iosif și l-a făcut pe el mai mare peste țara Egiptului. Smerenia l-a făcut pe Moise cel gângav la limbă, povățuitor și legiuitor peste tot poporul lui Israel. Smerenia l-a arătat pe David a fi după inima lui Dumnezeu, căci se socotea pe sine vierme și nu om. Iar dacă acești sfinți mari ai lui Dumnezeu au arătat smerenie mare, apoi cine poate să înțeleagă câtă adâncime de smerenie a fost în inima Preasfintei Fecioare Maria, care, auzind și înțelegând de la Arhanghelul Gavriil că va zămisi de la Duhul Sfânt și va naște pe Fiul lui Dumnezeu, nu s-a înălțat cu inima sa, ci cu mare smerenie, socotindu-se pe sine o simplă roabă, a zis: *Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!* Aici cu adevărat a luat plinire cuvântul Scripturii care zice: *Cine se va smeri pe sine, va fi înălțat.* La Preacurata Fecioara Maria, toate darurile cele înalte și duhovnicești cu care a fost împodobită de Dumnezeu au avut drept temelie veșnică, smerita ei cugetare. Smerenia a fost pricină de slavă, de cinste și de înălțare la toți sfinții lui Dumnezeu și cu atât mai mult la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Dar mai presus de toate a fost smerenia cea nemăsurată a Domnului, Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte, și moarte de cruce. Iar această nemăsurată smerenie a Domnului l-a adus Lui nemăsurată slavă și cinste și pentru aceea și Dumnezeu l-a preaînălțat și l-a dat Lui nume, care este mai presus de tot numele, ca într-un numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor dedesubt. Smerenia este haina dumnezeirii, deoarece cu aceasta S-a îmbrăcat Dumnezeu, când a binevoit a veni în lume, și S-a îmbrăcat în firea noastră cea smerită. Sfânta smerenie este cea mai vestită din toate virtuțile, pentru că numai aceasta poate să le păzească pe toate și fără de ea, toate sunt nimic. Această singură virtute, smerenia, poate în vremea morții să mântuiască pe om. De aceea și Mântuitorul nostru, pe cei smeriți cugetători îi ferește cel dintâi, zicând: *Fericiți cei săraci cu duhul, că acelora este împărăția cerurilor.* Căci cel ce are smerenie în inima sa, măcar de ar avea toate faptele bune, pururea se socotește pe sine sărac și că, înaintea lui Dumnezeu, nu a făcut nimic bun.

SFÂNTUL CUVIOS IOSIF DE LA VĂRATIC - 16 august

Ieroschimonahul Iosif „Pustnicul” a strălucit în monahismul nostru ca o făclie de mult preț. Căci era sihastru și dascăl iscusit al rugăciunii lui Iisus, preot și duhovnic renumit, părinte adevărat pentru mireni și călugări și bun organizator de mănăstiri. Acest mare duhovnic era de loc din ținutul Neamț, iubind pe Hristos, a îmbrățișat din tinerețe viața călugărească.

Mai întâi s-a nevoit în obștea Mănăstirii Neamț, întrecând pe mulți cu smerenia și ascultarea. Văzând aceasta, starețul lavrei l-a făcut călugăr și ieromonah. Mai târziu, râvnind marilor părinți, ieroschimonahul Iosif s-a retras în singurătate, în pădurile seculare din apropierea Schitului Sihla. Acolo s-a nevoit mulți ani în post și rugăciune, împreună cu doi ucenici ai săi. Până astăzi, locul acela poartă numele de „Chiliile lui Iosif”. La rugămintea starețului Paisie, Cuviosul Iosif

ajunge duhovnic la o mică sihăstrie de călugărițe de la Pârâul Carpenului-Pipirig, în anul 1780. De aici se mută cu toată obștea la Schitul de maici Durău, lângă Ceahlău. Acolo organizează o sihăstrie călugărească renumită în partea locului. În anul 1785 se retrage iarăși la liniște în pădurile Văratec, ajutând la întemeierea mănăstirii cu același nume, împreună cu schimonahiile Olimpiada și Nazaria. Pentru viața sa sfântă, Dumnezeu l-a înzestrat pe Cuviosul Iosif cu darul facerii de minuni și al izgonirii duhurilor necurate. Prin rugăciunile sale înălțate înaintea Sfintei Treimi și a Maicii Domnului, erau vindecați mulți creștini de bolile sufletești și trupești. Blândețea, îndelunga răbdare, bunătatea și dragostea l-au făcut pe Iosif ieroschimonahul să fie iubit, ascultat și prețuit de soborul Mănăstirii Văratec și de pelerinii acestui loc de rugăciune. Prin viața sa sfântă, prin tot ceea ce a învățat și lucrat, Cuviosul Iosif s-a dovedit a fi o pildă de trăire intensă a Evangheliei Mântuitorului nostru Iisus Hristos. După ce formează o obște de peste 200 de călugărițe, pe care le povățuiește duhovnicește mai bine de 30 de ani, Cuviosul Iosif Pustnicul se mută în odihna lui Hristos, în anul 1828, și este înmormântat în biserica mare ctitorită de el. Sfântul cuvios Iosif de la Văratec a fost canonizat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința din 5-7 martie 2008, iar proclamarea oficială a canonizării a avut loc pe 5 iunie, același an de Înălțarea Domnului, la Mănăstirea Neamț. Locurile din Munții Neamțului unde s-a nevoit Ieroschimonahul Iosif au rămas în tradiția locului sub denumirea: „Poiana lui Iosif”, „Pârâul lui Iosif” și „Chiliile lui Iosif”. De la marele isihast român se păstrează un Tipic al rugăciunii inimii, pe care îl urma dimpreună cu ucenicii săi din mănăstiri. Pentru faptele și viața sa plină de sfințenie, Biserica noastră îl cinstește pe Sfântul Cuvios Iosif de la Văratec în rândul sfinților cuvioși români ce a strălucit în ținutul Neamțului, binecuvântat de Dumnezeu cu multe vetre monahale. Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi! Amin.

A fi părinte în zilele noastre

Oare există vreun miracol mai mare cu care a binecuvântat Bunul Dumnezeu omenirea decât acela de a da naștere unui copil? Nimic nu se compară cu bucuria de a fi părinte! Din dorința de a avea un copil sănătos, nici un sacrificiu nu este prea mare comparativ cu acela de a da naștere unui copil. Când vezi că s-a născut copilul sănătos, îțiiei foarte în serios responsabilitățile de părinte. Nu știi practic nimic, este un domeniu nou și fascinant pentru tine, în care fiecare zi te documentezi temeinic, întrebi pe mamă, soacră, vecini, oricine e dispus să-ți ofere informații, citești cărți de specialitate, cauți pe Internet, pe forum discuți cu alte mămici, ce nu faci pentru a fi un părinte bun? Când te dumirești cât de cât cum este a fi părinte, apar alte necunoscute: cât alăptează mama pruncul, când te întorci la serviciu în grija cui îl lași, ce creșă alegi, ce grădiniță, apoi ce școală și tot așa... „Copii mici, probleme mici, copii mari, probleme mari!” Câtă dreptate are acest proverb! Câte ar putea păți copiii, dacă n-ar avea Bunul Dumnezeu grijă de ei! Într-o fracțiune de secundă, în ciuda întregii griji pe care le-o porți, cad, se lovesc și multe alte probleme... Îi apără Dumnezeu de rele și îi ferește! Dar marea problemă referitoare la generațiile actuale rămâne aceea legată de educația pe care o dăm copiilor noștri. Cum ne exercităm rolul de părinți în educarea fiilor noștri? Trăim niște vremuri halucinante, în care cei șapte ani de acasă, bunul-simț, codul manierelor elegante au devenit noțiuni abstracte, demodate. Eu vreau, ca orice părinte, să-l protejiez de răul acestei lumi, să-l cresc bine, să îi împărtășesc din experiența mea de viață. Dar mai știm în condițiile actuale cum este mai bine? Aceste suflete curate nu au luat contact încă cu nici o murdărie, nu sunt viciate în nici un fel, deci avem datoria sacră de părinte să luptăm pentru educația sănătoasă primită de copiii noștri. Dragi părinți, duceți-vă copiii cât mai des la biserică, nimic nu e mai înălțător decât un copilăș în genunchi care se roagă cu mânuțele lui împreunate, care se împărtășește cu Trupul și Sângele Domnului și atunci veți observa că vor veni răspunsurile la toate întrebările legate de responsabilitatea pe care o avem, de a fi părinți în zilele noastre! Fiecare părinte are datoria morală de a-l învăța pe copilul său să se roage, de a-i face încă din copilărie cunoștință cu Cel care este Bunătate, Dragoste, Blândețe. Copiii sunt cel mai frumos dar al lui Dumnezeu, cea mai mare recompensă dată de către Acesta celor ce se iubesc, ca rod al dragostei lor, de aceea trebuie înconjurați întotdeauna de dragoste, afecțiune și căldură sufletească, însă niciodată nu trebuie uitat îndemnul Mântuitorului, care a spus: „Lăsați copiii să vină la Mine!”

Lucruri irecuperabile

- o piatră, după ce ai aruncat-o în mare sau râu;
- o vorbă, după ce ai spus-o;
- o șansă, după ce ai ratat-o;
- fulgii pe care i-a luat vântul, după ce ai deschis o pernă;
- iubirea, după ce ai pierdut-o;
- timpul (anul), după ce a trecut;
- sufletul nepocăit, după moarte.